

Dedikodu Firtınası

Nureddin Yıldız'ın 13.03.2016 tarihli (269.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Bugün 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen Müslümanlar, elhamdülillah. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in getirdiği şeriat, onun yetiştirdiği ilk neslin terbiyesi bizim için de geçerlidir. Onların dini olan şey, herhangi bir şekilde bizim hikâyemiz olamaz. Olduğu gün dinden çıkarız, maazallah.

Bir hadis-i şerifi bütün Twitter-Facebook kullanıcılarına, bedavadır diye e-posta atıcılarına, Whatsapp yazıcılarına... adını sanını şimdi bilmediğimiz, yarın onlarca çıkacak bütün, 'bedava âlim' yapan, bedava medyacı ve bilgiç yapan organların kullanıcılarına; Müslüman kardeşlerimize takdim etmek istiyorum.

Din ve namus, gittiklerinde her şeyin gittiği değerlerdir. İnsanların dinleri, namus ve onurlarını internet üzerinden de heba edemeyiz, elimize mızrak ve kılıç alarak da. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, ümmetine veda ederken "birbirimize canlarımızın ve onurlarımızın haram olduğunu" söyleyerek gitmiştir. Bir insanın onuru, dini kadar değerlidir. Dini olmayanın bizim nazarımızda kıymet-i harbiyesi olmadığı gibi onuru olmayan da çürütülmüş ve çökertilmiştir.

Ashab-ı kiramdan Cabir bin Abdullah radiyallahu anh, bir olay naklediyor. Ebu Davud'da ve İbni Mace'de hadis olarak bu olayı okuyoruz. Bu hadisi hepimize yapılmış bir ikaz olarak lütfen dinleyelim; bütün cep telefonu kullanıcıları ve internet uleması için, medrese görmediği hâlde Whatsapp mezunları için, tefsir-hadis bilmediği hâlde kendini âlimlerin rakibi görenler için ve yarın, Allah'ın huzuruna hesap için dikileceğine iman edenler için... Hepimiz için.

İnsanların dinleri, ahlakları, onurları ve prestijlerine karşı vurdumduymazlığın, laubaliliğin ayyuka çıktığı, kendisi hariç herkesi yıpratmakta sakınca görmeyen dedikodu fırtınası karşısında imanımızın gidebileceğine işaret eden bu hadis-i şerifi ders ve imanımızın gerektirdiği bir sonuç olarak dinleyelim.

Cabir bin Abdullah radiyallahu anh diyor ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, bizi bir grup arkadaşla geziye göndermişti." Bu herhâlde turistik bir gezi değil; belli ki bir vazife için çıkmışlar. "Arkadaşlarımızdan birinin başı yaralandı. Kanama hâlindeydi. Gece bir yerde mola verdik. Uyuduğumuzda bu arkadaşımız ihtilam oldu." Yani rüyalandı, cünüp oldu.

"Sabahleyin herkes abdest alıp namaz kılacakken, gusletmesi gerektiğini söyledi. Soğuk, çöl ayazı var. Arkadaşlarına, suyla gusletmesi durumunda rahatsızlığını söyledi ve teyemmüm edip edemeyeceğini sordu. Arkadaşları da 'Mataralarımızda suyumuz var, teyemmüm olmaz' dediler."

O da bir ağacın altına çekilip soğuk suyla banyo yapmış. Soğuktan üşütmüş ve öğle olmadan da vefat etmiş. Bu haberi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iletilmişler dönüşte. Efendimiz şu cümleyi kullanmış: "Allah belalarını versin, adamı öldürdüler! Bilene sormak gerekmez miydi, bilmek gibi sormak da gerekmiyor mu!"

Aziz kardeşlerim,

"Allah belalarını versin, adamı öldürdüler" buyurmuş Efendimiz; kime: "Suyumuz var, teyemmüm nasıl yapacaksınız!" diyenlere.

Bütün telefon allameleri ve internet müçtehitlerine, Facebook-Twitter ulemasına, “Benim Rabbim var, sağımda-solumdaki melekler beni kontrol ediyorlar, dilimle söylesem, enter tuşuna basıp yazsam, resim çekip göndersem de bu benim vebalimdir ve bunu Allah soracak” diye imanı olan herkese...

Bir dedikodu fırtınası yüzünden ne kadar kadın kocasız, nice çocuklar aile şefkatinden yoksun kalıyor, aileler-vakıflar-dernekler dağılıyor, cami imamları arkalarında namaz kılınmaz hâle getiriliyor, ulema beş paralık ediliyor, kadınların iffetiyle oynanıyor... Ümmet-i Muhammed, Haçlı istilasına uğradığı zaman buna bir anlam verebiliriz, Mescid-i Aksa’mız şu kadar senedir esirdir, buna da bir anlam vermek zorundayız, ümmet-i Muhammed’in madenleri-petroleri düşmanlar tarafından sömürülüyor; bunun da bir mantığı var. Ama ümmet-i Muhammed’in iman edenlerinin, birbirlerinin onurları ve iffetleriyle, âlimlerinin ilimleri ve içtihatlarıyla ellerindeki oyuncaklar sayesinde bu kadar kolay oynayabilmelerinin bir anlamı yok kardeşlerim.

İki mümin; bir şirket kuruyor ve senelerce beraber çalışıyorlar, bir tweet’le şirketleri çöküyor. Bir e-posta, adamın geçmişini harap edip geleceğini çökertiyor. İnsanlar mahkemelere başvurup haklarını iade ettiremeyebilirler, ağlayan kadınlar bunun hesabını soramayabilirler, yıllarca medreselerde dirsek çürütmüş koca bir âlim, derdini açacak kimse bulamayabilir; ama herkesin Allah’ı var, mahşer var, hesap yeri var, kılın kırk yarılacağı gün var! Milimetrik değil, daha hassas bölünecek kıllar bile!

O zaman kim âlimmiş kim cahilmiş belli olacak. Mahkemeler her şeyi çözemeyebilir; ama Allah çözecek. **Mümin, dilinin kemiği olan insandır. Diyorlar ya dilin kemiği yok; müminin dili kemiklidir, ileri geri konuşmaz.** Müminin söylediği her şeyi bir duyan muhakkak var. Her şeyi duyan Allah, mümini duyuyor. Kâfir ise konuşur, hesap yok kâfire. Kâfir; iftira eder, dedikodu eder ve bunları medyatik hak diye kullanır, kanun da çıkarır.

Müminlerin ise Allah’ı vardır ve mümin, yalnız değildir. Yasalara ve kasalara bağlı kalmadan Allah’a bağlanır mümin. Biz görmüyorsak da Allah’ı, o bizi görüyor diye iman ediyoruz. Dolayısıyla kardeşlerim, çocuklarımıza zinanın, çalmanın haram olduğunu öğrettiğimiz gibi insan onuruyla oynamanın da haram olduğunu söylemek zorundayız.

Markete gittiğimizde çocuğumuz, anlamadan alıp parasını vermediğimiz bir çikolatayı birden yemeye başladığında nasıl irkiliyorsak; eşlerimiz, kardeşlerimiz, çocuklarımız bir iftira attığı her an, aynı refleksi göstermek zorundayız.

Efendimiz aleyhisselam, “Yalancı olman için başkasının söylediği her şeyi söylemen yeterlidir” buyuruyor. Sen adi biri olmasan her söyleneni duymaz ve duyduğunu da söylemezdin. “Ben söylemedim tweet attım” olmaz. Şeytan da böyle yaptı zaten. Ta Âdem aleyhisselama, zamanında bir tweet attı; “Burada kalmayı öğretiyim mi?” diye. Bir tweet’e kurban gitti Âdem aleyhisselam. Zaten atılan, hep bi’ tweet’tir!

Bir taş yapı olan Mescid-i Aksa’mızın esaretine ağlıyoruz da iman depomuz olan kalplerimiz ve beyinlerimizin Twitter’a esir olmasına ağlamıyorsak biz zarardayız kardeşlerim. Mümin, mümin kardeşinin arkasından konuşursa Allah, onu öldürdün ve etinden kebab yaptın, demiyor mu? Herhangi birimizin cep telefonunda veya bilgisayarında kaç pizola kebab var Allah bilir –kardeşinin etinden yapılmış.

“Bi’ tweet attım” diye bir şey yok. Bizim ümmetimizin kültüründe “Twitter’da-Face’de gördüm” yok; gıybet gıybettir! Her gördüğünü söylemenden daha büyük yalancılık, adilik ve düşüklük olur mu! Sen iletişim merkezi müdürü müsün? Anonsçu musun ki her gelen bilgi senden geçiyor? Bir kere gıybet ettiğini duyduğun birisi senin internetinde nasıl arkadaşı olarak kalabilir?

Tamam, sosyal medya gelişen dünyada bir iletişim yöntemi. Herkesin otuz-kırk-yüz... arkadaşı da vardır; ama bir tanesi bir kere yalan söz naklettirse sen onu silmeli, yasaklı hâle getirmeliydin. Çünkü o tweet atmış oldu, “Bu ağaçtan ye, cennette kalırsın” diye.

Müslümanlar, namaz kılanlar bile en tehlikeli şeyleri “Allah belasını versin, bak böyle demiş...” diye anlatıyorlar. Allah’tan ve cennetten nasibi olmayan biri; Peygamber aleyhisselamın hanımına, anamıza, ümmet-i Muhammed’den milyarlarcanın anasına söz söylüyor; öbür Müslüman onu alıyor, “vay hain, bunu nasıl dedi!” diye yüz arkadaşına iletiyor. Şeytanın bir ağaç tweet’i binlerce ağaç oluyor bu sefer. O bile şaşırıldı, bu kadar verimli bir tarla beklemiyordu!

Bu dedikodu fırtınası, çatılarımızı uçuracak kardeşlerim. Namaz da kurtaramayacak bizi. Çünkü kıldığımız namazlar, attığımız tweet’lerin ücreti olarak ödenecek kıyamet günü.

Birisi Allah dostu, zahit bir âlim olarak biliniyor ya da çok sadaka sahibi bir zengin, iffetli bir Müslüman kadın. İpi sapı yok, ucu dibi belli değil, İblis bir tweet atıyor; kadının onuru, hocanın ilmi, zengin sadakası... her şey gidiyor. Hatta şaşırmasak yeridir zannediyorum: Biri tweet atsa, dese ki “Halid bin Velid, İsrail ajanıymış!” alimallah taraftar bulabilir... Bin dört yüz sene önce İsrail onu kiralamış olabilir mesela. Çünkü öyle tweet attılar.

Biz bu kadar ucuz olamayız kardeşlerim. Biz Kur’an ümmetiyiz. Gıybeti, ölmüş kardeşinin etini yemek olarak tanıtan Kur’an’ımız var bizim. “Dedikodu yapan, cennete girmeyecek” diyen Resûlullah’ımız var. “Ben demedim o dedi?” Öyleyse sen iki yalancıdan birisin! Sen demedin ama diyene alet oldun. Öldürmedin ama öldürene parasını verdin.

Kardeşlerim,

Müminlik ağırdır. Mümin olmak, sıradan olmamak demektir. ‘Muhammedun Resûlullah’ dedim, ben farklıyım artık. Gıdam farklı, giyimim farklı, telaffuzum farklı, gözlerim sansürlü. Çile dolu, kontrollü bir hayata evet demektir mümin olmak. Her türlü konuşmam. Her gülene gülemem. Her yolda yürüyemem. İstedğim kadar uyuyamam.

Ahret var. Kabir var. Birisi “Kabir azabı yok” dedi, kamuoyu bu konuda baskı yaptı diye melekler kabir azabını kaldırmayacaklar. Öyle diyenler, kabre girdikleri gün görürler ne var orada. Nasıl olsa geri gelip gördüklerini söyleyen olmuyor...

Birbirimizin onurunu yiyip bitiriyoruz. Bir Ahmet-Mehmet’in onuru gitse kendi gidecek sadece. Ama ümmet-i Muhammed’in kırk senede yetiştirdiği koca âlimleri, siyasetçileri ve mütefekkirleri... ümmetin birikimi bunlar ve bir tweet’le gidiyor hepsi. Bu bir afet ama müminler alet olmamalıydılar bu afete.

Peki, okuduğumuz Cabir hadisinde, sıkıntı nerede? Seni Peygamber bir yere göndermiş, senin bir vazifen var; teyemmüm fetvası niye veriyorsun sen! Hoca mısın, âlim misin, inceliklerini nerden biliyorsun? Olsa olsa adam gusülsüz namaz kılacaktı, istiğfar edip kurtulacaktı –eğer teyemmüm etmesi yanlış olsaydı. Peygamber aleyhisselamın görevlisi olarak gittikleri yerden cinayet masası olarak geri döndüler. Ne yüzünden? “Ne teyemmümü la! Olur mu teyemmüm!” cesareti sayesinde.

Twitter’ı açıyorsun, adam diyor ki, Hazreti Ömer’in şu sözü yanlış, diğer sahabinin sözü daha doğru. Yahu kardeşim, senin Ömer bin Hattab’a cevap verebilmen için Ağrı Dağı kadar ekmek yemen lazım. Bir sahabiye niye cevap veriyorsun sen! Kimsin! Allah bilir ya sabah namazını da kazaya bırakmışsındır bugün. Ömer şimdi Rabbinin huzurunda, secde hâlinde, sen sabah namazı kılmadın kaç gündür ama Ömer’e cevap veriyorsun! Ebu Hanife’ye cevap veriyorsun!

Nedir bu başımıza gelen kardeşlerim... Aman Allah'ım, zinadan ve kumardan korunur gibi bu dedikodu afetinden korunmalı ve çocuklarımızı da korumalıyız.

Kardeşlerim,

Biz ve çocuklarımız için üç büyük uçurum var. Bu uçurumlardan birine düşen, gitti demektir, Allah korusun.

Birincisi: Fazla vaktimiz var. Teknoloji çamaşırı-bulaşığı yıkıyor-kurutuyor, yakında katlayıp önümüze de koyar herhâlde. Kadın boş; at bakalım tweet şimdi. Boş vakit afettir. Sporla da olsa vakitler doldurulmalı. Aksi takdirde İblis, her dakikayı bir tweet'le doldurur.

Uykularımız kesinlikle ihtiyaç anında başlamalı. Uykusu tam gelmeyenler yatağa girmemeli. Çünkü yatakta boş duran, bin tane tweet bulur. İnsan boş durmamalı, durduğu an şeytan yanındadır.

İkincisi: Her insanın bünyesinde yalan konuşma rahatlığı vardır. Yalan rahattır ve tatlıdır, çünkü faturasız ve maliyetsizdir. Böyle olduğu için de üretebildiğin kadar üretirsin.

Üçüncüsü: Başkasının işiyle uğraşma rahatlığı. Başkasının parasını harcamak kolay olduğu gibi başkalarının namusunu tüketmek de çok kolaydır. Başkasının onuru beş kuruş etmez, insanın kendi onuru ve namusu çok değerlidir gözünde. Ama mümin, bütün müminlerin onurunu kendi onuru bilmelidir.

Bu üç şey, Twitter'ın çalışma mekanizmasıdır; boş vakit, ucuz yalan ve başkasının zararı. Bilim adamlarımız, psikolog-pedagoglarımız ve sosyologlarımız bu çağın getirdiği bu üç büyük uçuruma karşı ne tür tedbir alınabileceği hususunda muhakkak çalışma yapmalıdırlar –muhakkak.

Hepimizin defalarca duyduğu bir hadis-i şerifi, Buharî ve Müslim'den dinleyelim. Tweet atarken, bir Twitter hesabını takip ettiklerim arasına koyarken... **kimse bu hadisi unutmamalı: "Kim ahiret günü dirileceğine iman ediyorsa, Allah'a imanı varsa ya doğru söylesin ya da sussun." Ya doğru konuşmak ya da Allah ve ahiret yok.**

İnsan eğer Allah'ı ve ahireti inkâr edebilirse o zaman Twitter serbest, salla gitsin. Ama Allah varsa - celle celâlühü- ve ahiret diye bir yer de varsa "ya hayırlı sözü söyleyeceksin ya da susacaksın." Aksi takdirde kardeşlerim, arkadaşlarım, insanlar... insanlığımızı tüketiyor ve ahiretimizi batırıyoruz. Ahirette sadece fırından çaldığımız ekmekler çıkmayacak karşımıza. Çaldığımız onurlar da çıkacak karşımıza, yiyip bitirdiğimiz şahsiyetler de. Biz ümmet-i Muhammed'iz ve Rabbimizin huzuruna çıkacağımıza iman ediyoruz.

'Kıyamet günü büyük bir olasılıkla dirileceğiz' diyor muyuz? İnsanın bugün yaşadığı dahi gerçek olmayabilir ama dirileceği gerçektir. Çünkü garantili olarak on dakika sonram yok bu dünyada. **Müslüman olmamız ve ahirete imanımız cep telefonumuzdan görülmediği sürece müminliğimizi ispat edemeyiz.**

Biz ümmet-i Muhammed'iz. Adımlarımız ölçülüdür. Gözlerimiz filtrelidir. Kulaklarımızda kul olduğumuz yazılı küpelerimiz vardır ve dinlediklerimizden hesap vereceğimizi biliriz. İman ediyoruz ki kıyamet günü parmaklarımız konuşacak ve biz ağlayıp sızlayacağız, "Elim sen niye aleyhimde konuşuyorsun!" diye. Maazallah. Biz Rabbimizin huzuruna götürüp "Benim Twitter'ım budur ya Rabbi" diyemediğimiz şeyi bu dünyada cep telefonumuza koyamayız.

Mümin, ölçülü insandır ve kendi onurunu, mümin kardeşinin onurunu, ümmetinin prestijini düşünür. Erimiş ümmetin seviyeli Müslüman'ı mı olacaksın? Hatta daha ileri gidiyorum: Vakıflarımız müminlerden yardım toplamak için Afrika'daki aç-sefil kardeşlerimizin fotoğraflarını yayınladığında

bile içim cız ediyor. İsrail zulmü altında kahr gören mümin bacılarının resimlerini gördüğümde lanetler ediyorum İsrail'e ama o fotoğraf dünya basınına yayıldığında da Müslümanlığın, kaderi böyle bir din olacak diye anlaşılacağından ödüm kopuyor. Ege sahillerinde şişmiş cesetleri olan çocuklara, Rablerine masum olarak gittikleri için ağlamıyorum. O cesetler benim dinimin cesedi olarak anlaşılır diye ağlıyorum. Belki yüz Avrupalı, on sene sonra Müslüman olacak idilerse de o görüntüler onları İslam'dan uzaklaştırmıştır diye yüreğim sızlıyor. Müslümanlar'ın merhametini celbetmek için dahi bu tip fotoğraflar yayınlanmalı mı diye tefekkür ediyorum.

Ümmetimin prestiji gittikten, şahsiyeti pazarlık konusu yapıldıktan sonra Sultan Ahmet Camisi'nin otuz altı minaresi olsa ne olacak! İnsanın yaşadığı dünyada insandır onur kazandıran veya kaybettiren.

Cep telefonlarımızı fırlatıp atamayız, bilgisayarsız bir hayatımız yok artık. Zavallı telefonun bir kabahati mi var, nimet üstüne nimet. Bu sözlerim de bir cep telefonundan dinlenebilir belki. Telefonda değil sorun, telefonu kullanan akıllarımızda. Ama üzümünden şarap yaparsan üzüm de cehennem olur.

Kardeşlerim,

Bütün Twitter-Facebook-Whatsapp-cep telefonu kullanıcısı kardeşlerimi, el-Enam suresinin 68. ayetini ezberlemeye, namazlarda okumaya, hoca efendileri çağırıp "Allah rızası için bize bu ayet hakkında biraz ders yap" demeye davet ediyorum.

Hatta ve hatta, belki de Ayete'l-Kürsi'nin tefsirini öğrenmeden bu ayeti öğrenelim derim. Çünkü Ayete'l-Kürsi'nin anlamını bilmeden okusan da biiznillah fayda eder. Ama bu ayetin tefsirini bilmez, dikkate almazsak hayatımız gidiyor kardeşlerim. Maddî huzurumuz gidiyor. Birbirimize septik gözlerle ve şüpheli bakışlarla bakıyoruz. Aile içinde birbirimize itimadımız yıpranıyor ve onurlarımızın bekçileri olmadığımızı görüyoruz, hâlbuki aksi olmalıydı.

Hiç kimse kıyamet günü, "Bana tweet atmışlardı, ben de silmeye vakit bulamadım, eşim gördü, şüphelendi..." diyemez. Bu tip şeyler dizi-film olur ama kıyamet günü geçmez. Kulsun ve Allah var o gün. Bir Allah bir de sen; başkası yok. Tutanak da ellerin-gözlerin zaten.

Rabbimiz, el-Enam suresinin 68. ayetini bu sabah gönderdi gibi taptaze duruyor: "Allah'ın ayetlerini gelişi güzel konuşanları gördüğünde içlerinde durma. O konu gündemde oldukça onlarla selamlaşma. Yanılır da onların tuzağına düşersen sakın zalimlerle bir arada durmayasın." Senin cep telefonunda o e-posta, o tweet bulunmasın!

Ümmet-i Muhammed olmak pahalıdır kardeşlerim. Adn cenneti çok pahalı çünkü, Firdevs çok pahalı. Bizim herhangi bir şekilde, "Ya Rabbi bunu Firdevs cennetine koy" dememiz bir işe yaramıyor. Sipariş cennet yok, kazanılan cennet var.

Ne konuşacağımızı, ne dinleyeceğimizi elbette Allah belirleyecek. Çünkü cennet ucuz değil. Çünkü Muhammed aleyhisselam, dillerini-gözlerini ve kulaklarını kontrol edebilenlerin Peygamberi'dir. Laçka, ağzı kontrolsüz, gözü filtresiz ve kulağı tamponsuz olanların Muhammed aleyhisselam diye eteğine yapışacakları bir Peygamber ismen vardır, pratikte yoktur. Kur'an, terbiye içindir. Peygamber Efendimiz de o terbiyeyi kontrol içindir.

Kardeşlerim,

Dört parola çıkarmamız gerekiyor. Bunlarla, caminin bahçesinde bile üretmeye-tüketmeye devam ettiğimiz dedikodunun afetinden belki Allah'ın lütfuyla korunabiliriz:

- 1- Herhangi bir müminin onuru, ümmetin emanetidir. Bir buçuk milyarsak eğer biz, on beş yaşında bir delikanlımızın onurunu, tamamımızın onuru kabul ederiz. Yeri gelir, Kâbe'nin duvarından değerli görürüz bir delikanlının onurunu. Çünkü Kâbe yıkılsa tamir olur da bir müminin onuru yıkılırsa düzelemez diye korkarız.
Bir müminin şahsiyeti, iffeti ve namusu bütün müminlerin emanetidir. Bu ne demek? "Ben demedim, o tweet atmış..." demek yetmez! Kâbe'nin duvarı çökse üzölmeyecek miydin sen? Bir müminin yüreği ve onuru da Kâbe duvarı gibi. Suçu ben işle miyorum, dedikodu yapana katılmıyorum ama dedikodu yapılıyor! Tıpkı İstanbul sokaklarında zinanın yayılmasından rahatsız olduğum gibi Müslümanlar'ın dedikoduya alet olmasından ve birbirlerini yıpratmalarından da rahatsız olmak zorundayım.
Ümmet olmak bu demektir. Başını alıp gitmeye ümmet olmak denmez. Biz bir arada durduğumuz için Allah cennet vaat ediyor bize.
- 2- Gıybet, ölmüş kardeşinin etinden kebab yapmak demektir. Böyle iman etmek zorundayız. Böyle iman edersek, bu gıybetse ben bu işte yokum, deriz. O attı bu tuttu... yok. Gıybetse bitti.
Kulağıma ses gelirken de mesaj alıp iletirken de telefonumuz gıybet yapmamalı. Telefonun da mümincesi olacak. Keşke teknolojik imkânımız olsa da gıybet yapınca hattı kesilen telefon üretebilsek. Mühendisler Müslüman olsalar bunu da üretirlerdi herhâlde. İnşallah bir gün olur da hiç olmazsa yüreğimizin devreye girmediği yerde telefon girer.
- 3- Birbirimize karşı hüsn-ü zan yapmak zorundayız. Gözümüzle görsek bile bir ihtimal yanlış görmüşüzdür diyebilmeliyiz. Denilene değil, gördüğümüze bile yanılma payı biçmeliyiz. Birbirimizin kardeşi ve bekçisi olmamız bunu gerektiriyor.
- 4- Herkes uzmanlık alanında konuşmalıdır. Yirmi beş senedir inşaat ustasıysan her inşaatla konuş, serbestsin. Tuđlalarla konuş, çimentoyla konuş, onlar da seninle konuşsun, ne dersenin deyin birbirinize... Ama din konusunda sen sus lütfen. Ashab-ı kiram hakkında sus. Nesin sen? Doktor. Hastalarla konuş, ilaçlarla konuş, röntgen cihazıyla konuş, kimle konuşursan konuş, serbestsin. Ama insanların bedenleriyle ilgilen, onurlarını rahat bırak. Bize ashab-ı kiram hakkında mesaj verme, İmam Azam'ı senden öğrenmeyelim.
Sen sıradan birisin, fıkihta ahkâm kesme. Öldürürsün birini de sonra Peygamber, "Allah belanı versin" der sana.
Herkes, Allah'ın onun önüne koyduğu çalışma alanıyla ilgili serbest konuşmalı. Zaten bu serbestlik de kıyamet günü hesabını vereceğin bir serbestliktir; başıboşluk değil.

Kardeşlerim,

Bu dört ölçümüz, belki çatılarımızın dedikodu fırtınasında uçmasını engelleyebilir. Birimizin onuru bütün ümmetin onuru ve ümmetimizin onuru, zaten hepimizin onurudur.

Vaktimiz boş, yalan ucuz ve başkası hakkında konuşmak kolay diye vereceğimiz hesaplar kalkmıyor. Hesap yine hesaptır. Hele kardeşlerim, çarçur ettiğimiz şey Allah'ın hükümlerinden bir hükümse ve dinimizin ayrıntılarından bir ayrıntıysa... biz burada Müslümanlar'ın onurunu konuşuyoruz. Ama söz konusu onur, bir de Resülullah'ın onuruysa eğer... Onun hanımı Aişe'nin onuruysa...

Vah Aişe anamız hakkında eğri bir söz konuşana. Bugün bir buçuk milyar ve şimdiye dek gelmiş milyarlarca Müslüman'ın anası Aişe hakkında mini de olsa bir dedikoduya alet olanlar, atılmış tweet'lere balık gibi atılanlar; milyarlarca mümini, analarının onuruyla oynandığı için onu ezmek üzere karşılarında bulacaklardır.

Öz annelerimize uzanan dilleri kesmek istiyoruz da analarımızdan daha anamız olan Aişe radiyallahu anha hakkındaki sözler bizi uykusuz bırakmaz mı? İlahiyat faköltesine girmiş olmak, imam-hatip

lisesinde okuyor olmak ümmet-i Muhammed'in Peygamberi'nin hadisleriyle oynama hakkı mı veriyor? Sen önce abdestini-taharetini bir göster bakalım.

Öyle anlaşılıyor ki kardeşlerim, Allah bizi, fırtınada çatılarımızın uçup uçmayacağıyla imtihan etmek istiyor. Ümmetimizin onurunu, dinimizin azametini, Peygamber'imiz ve ehl-i beytinin büyüklüğünü, ashab-ı kiramı, Ebu Hanife'leri, Ahmed bin Hanbel'leri feda etmeyelim bu işe.

Yoksa Allah bizi zalimlerle oturup kalkanlar arasında tutacaktır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.